

בשביולי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת ויקהל, תשפ"ה

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 7:01	Minneapolis, MN - 7:09
Brooklyn, NY - 6:51	Miami, FL - 7:14
Chicago, IL - 6:44	Monsey, NY - 6:51
Houston, Texas - 7:15	Montreal, Quebec - 6:50
Johannesburg, S. Africa - 5:59	Passaic, NJ - 6:52
Lakewood/Deal, NJ - 6:52	Toronto, Ontario - 7:13
London, UK - 6:00	Yerushalayim - 5:15
Los Angeles, CA - 6:47	Zurich, Switzerland - 6:22

בשביולי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

מלאכת הוצאה

איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה וכתוב ויכלא העם מהביא. מכאן למדו בשבת איסור הוצאה בשבת.

וע' עירובין י"ז ע"ב דדרש שם הגמרא אל יצא איש ממקומו קרי ביה אל יוציא. וצ"ע אמאי בעי תרי קראי, ותיקשי אמאי באי ויכלא כיון דכתיב אל יצא ואמאי בעי אל יצא כיון דכתיב ויכלא.

וכתבו שם תוס' וז"ל ואע"ג דהוצאה נפקא לן בריש הזורק מויכלא העם מהביא איצטריך תרי קראי חד להוצאת עני וחד להוצאת בעל הבית ומשום דהוצאה מלאכה גרועה היא איצטריך תרי קראי כדפרישית בשבת עכ"ל. (ואין כוונת תוס' לחלק בין הוצאה והכנסה דזה כבר למדו בשבת פ"ז ע"ב מסברא מה לי הוצאה מה לי הכנסה אלא כוונת תוס' לחלק בין אם האיש עומד ברה"י ומשם הוא מוציא או מכניס ובין אם האיש עומד ברה"ר ומשם הוא מוציא או מכניס). וכע"ז כתבו תוס' ריש שבת.

וע' קרן אורה ריש שבת שכתב דתי' זה דוחק הוא ויותר נראה לתרץ דאי מקרא דאל יצא איש ממקומו הו"א דאין זה מלאכה אלא איסור בעלמא משא"כ הא דנפקא לן בריש הזורק מויכלא העם מהביא הוי מלאכה ממש כמ"ש שם התוס' דכתיב איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה וכתוב ויכלא העם מהביא. (ונראה כוונתו דנ"מ אי הוי איסור או מלאכה דנ"מ אם יש בזה כרת ומיתה). ואף דכתיב ויכלא העם מהביא לא קשה אמאי צריך קרא דאל יצא איש ממקומו דקרא זה נאמרה במן לפני מתן תורה.

וכתב שם דתוס' הקשו לשיטתם שכתבו תוס' שבת פ"ז ע"ב דהא דאמרו שם אתחומין לא איפקוד במרה היינו הוצאה ופירשו שם דהא דכתיב אל יצא איש ממקומו באמת לא נאמרה עד אחר מתן תורה ולשיטתם שפיר הקשו.

ונראה לפי"ז דזהו המשך התוס' בעירובין י"ז ע"ב שפי' שם התוס' דהא דדרש הגמ' אל יצא איש ממקומו היינו דוקא לר"ע דלא סברי כדעת הרמב"ן וירושלמי דגם לרבנן איתא להאי קרא. ולשיטתם ע"כ צ"ל כמו שכתבו בשבת פ"ז ע"ב דכוונת הגמרא דהוצאה לא איפקוד במרה וקרא דכתיב אל יצא איש ממקומו לא נאמרה אלא אחר מתן תורה, ולשיטתם שפיר הקשו א"כ אמאי בעי קרא זה כיון דכתיב כבר ויכלא העם מהביא.

מורנו הגאון הרב אליהו ברוך פינקל זצלה"ה כ"ד באדר ב' תשס"ח

מורנו הגאון הרב אליהו ברוך זצלה"ה התמסר בכל ליבו ונפשו לכל תלמיד ותלמיד. למרות שהיה חס על כל רגע ורגע והיה מנצל את כל זמנו ללימוד ולהכנת שיעוריו, כאשר הגיע אליו תלמיד וביקש לשוחח אתו, היה הגרא"ב מקבלו בסבר פנים יפות, מושיבו בחיוך ליד השולחן ומקדיש לו את מלוא הזמן בסבלנות רבה כאילו אין לו שום דבר בעולמו כעת חוץ מצרכי התלמיד היושב לפניו.

כאשר בא תלמיד לדבר אתו בלימוד היו פניו מאירות תמיד, בין אם היה מדובר ב'עילוי' של הישיבה ובין אם מדובר בתלמיד חלש שזקוק לתשומת לב. בכל מקרה התייחס רבינו זצ"ל לדברי התלמיד כאל תורה מסיני והיה

דן ומתווכח אתו בלימוד כשווה בין שווים. בשעת הצורך היה תוך כדי יוכוח משחיל סברות מעצמו לתוך דברי התלמיד כדי שירגיש התלמיד הסברות היו מנוחות בתוך דבריו. בדרך זו רומם את תלמידיו והטביע בהם את שמחת לימוד התורה. גם כאשר היה מדובר בצורך גשמי של תלמיד היה רבינו זצ"ל מתפנה מכל עיסוקיו ודואג לרווחת תלמידיו. בדרך זו נסגרו עשרות שידוכים של תלמידיו בין כותלי דירתו, כאשר הגרא"ב והרבנית שתלחט"א מאזינים ללבטי התלמיד, מתעניינים, מיעצים ובשעת הצורך נכנסים לעובי הקורה כדי שעוד תלמיד יזכה להקים בית נאמן בישראל. ת. נ. צ. ב. ה.

והנשאם הביאו את אבני השואה ואת אבני המזבחים לאפוד ולחושן (לה, כז)

רש"י: א"ר נתן מה ראו נשיאים להתנדב בחנוכת המזבח בתחילה ובמלאכת המשכן לא התנדבו בתחילה, אלא כך אמרו נשיאים: יתנדבו ציבור מה שמתנדבין ומה שמחטרין אנו משלימין אותה, כיון שהשלימו ציבור את הכל שנאמר (שמות לו, ז) והמלאכה היתה דים, אמרו נשיאים מה עלינו לעשות הביאו את אבני השואה וגו', לכך התנדבו בחנוכת המזבח תחילה, ולפי שנתעצלו מתחילה נחסרה אות משמם והנשאם כתב.

הקשה מורנו הגאון הרב אליהו ברוך פינקל זצלה"ה, דמדברי חז"ל אלו שהביא רש"י מבואר שהנשיאים הם שהביאו את אבני השואה ואבני המזבחים, אך בגמ' ביומא (דף ע"ה ע"א) פירשו תיבת 'והנשאם' דהיינו עננים, שהם הביאו את אבני השואה ואבני המזבחים, ויעויין בתרגום יונתן בן עוזיאל שצירף את שני הפירושים בחדא מחתא, וצ"ב.

וביאר, הדנה יש לעיין בעיקר דברי חז"ל שהביא רש"י, מדוע נצטערו הנשיאים משום שהשלימו ציבור את הכל, והרי כיון שחסרו אבני השואה ואבני המזבחים שהיו נצרכים לאפוד ולחושן, הרי נמצא שעדיין לא השלימו העם כל הנצרך למשכן, וא"כ הרי נתקיימה מחשבתם שבתחילה להמתין ולהשלים כל מה שיחסרו העם, והרי אבני שואה ואבני מזבחים לאו מילתא זוטרתא נינהו, שהם היו אבנים יפות ויקרות.

אלא מעתה נראה לומר דזוהי כוונת התרגום יונתן ליישב זה, דהיינו שבאמת לא היה נמצא אף בידי הנשיאים אבני שואה ואבני מזבחים, וממילא לא היתה האפשרות בידם להביא את נדבתם, וזהו שנצטערו שלא יהיה להם חלק במשכן, אלא שזכות הנשיאים שנצטערו על הדבר עמדה להם שהם מצאו את אותם האבנים שהביאו העננים, ונקראת הנדבה על שמם, אך מ"מ נחסרה אות משמם מפני שלא הזדרזו בנדבתם בתחילה כמבואר ברש"י.

משלחן רבי אליהו ברוך

ויבואו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבה רוחו אותו הביאו את תרומת ה' למלאכת אהל מועד ולכל עבודתו ולבגדי הקדש" (שמות לה, כא).

לבו' ומצא בטבעו שהוא ראוי לעסוק במלאכות אלו, יכול הוא לעסוק בהן ואף להצליח במלאכתו.

אדם אינו יכול להתרומם ולהצליח ללא שיטול יוזמה

רבי ירוחם זצ"ל (דעת תורה ח"ב, ויקהל פקודי, חלק הביאורים) מוסיף ומבאר עניין זה בדרך משל. אם נתבונן בעשירי העולם ניוכח לראות, שרובם ככולם התעשרו רק בזכות יוזמתם. על פי רוב אין אדם נעשה עשיר על ידי שהוא אוסף פרוטה לפרוטה וחוסך ממון, רק מי שיוזם, מפתח, בונה, ועושה דברים שהרווח עליהם ניכר עשוי להרוויח ממון רב. אדם חסר יוזמה, לרוב לא יצליח לעלות ולהתעשר.

זה יסוד הדברים שלמדנו מדברי הפסוק: "ויבואו כל איש אשר נשאו לבו". אנשים אלו הרגישו שיש ביכולתם לעשות את המלאכה הגדולה והמורכבת של יצירת המשכן וכליו, גילו יוזמה, וקיבלו על עצמם את המלאכה למרות שלא ידעו בבירור כיצד יבצעו את אשר רצו לעשות. לפיכך גם הצליחו בעבודתם, למרות שמעולם לא למדו אומנות ולא הורגלו בה.

הוסיף וביאר רבי ירוחם זצ"ל, שזהו שורש ההבדל העצום, כרחוק מזרח ממערב, בין הדורות האחרונים לדורות הראשונים. הדורות הראשונים הגדילו לעשות ויזמו עד למעלה מכוחותיהם, ולכך נתגדלו כארזי הלבנון. לעומתם, הדורות האחרונים אינם יוזמים מאומה ולכך הם שפלים ודלים.

זאת עלינו לדעת, לולי שאנו בעצמנו ניזום פעולות מחודשות - איש איש כפי כוחותיו, לא נגיע לכל הישג. בחור שאינו שואף ואינו יוזם לדעת את כל סדר נשים נזיקין, הישגיו יהיו דלים ואפסיים. מוטל על האדם לשאוף להגיע לרום פסגת ההר כבר בעודו בתחתית ההר, וזהו שאמרו חז"ל (ילקו"ש) ואתחנן, תתל): "חייב אדם לומר אימתי יגיעו מעשי למעשה אברהם יצחק ויעקב". אין זו רק תוספת מעלה, אלא חובה ממש. שכן רק אם ננסה להעפיל ולהגיע לרום דרגת האבות הקדושים - נוכל להגיע לפחות עד רום כוחותינו. אולם בלי יוזמה כזאת, לא נצליח להתרומם ולהעפיל למעלה כלל.

העולה מן הדברים, כי יסוד ההצלחה בגשמיות וברוחניות של כל אדם, הוא להרגיש 'נשיאות לב', יקבל כל אחד על עצמו בלב שלם להשיג יותר, ולהתעלות עוד ועוד ללא גבול ומידה, ובדרך זו מובטחת לו הצלחה וסייעתא דשמיא. הקב"ה יעזור שכל אחד ואחד מאיתנו יזכה לקיים את 'ויגבה ליבו בדרכי ה'", ולהצליח ולהתעלות מעלה מעלה.

כתב הרמב"ן (שם): "ויבואו כל איש אשר נשאו לבו' על החכמים העושים במלאכה יאמר כן, כי לא מצינו על המתנדבים נשיאות לב, אבל יזכיר בהם נדיבות. וטעם 'אשר נשאו לבו' לקרבה אל המלאכה, כי לא היה בהם שלמד את המלאכות האלה ממלמד או מי שאימן בהן ידיו כלל, אבל מצא בטבעו שידע לעשות כן 'ויגבה לבו בדרכי ה'" (דברי הימים ב' יז, ו) לבא לפני משה לאמר לו אני אעשה כל אשר אדוני דובר".

מידות 'נשיאות לב' ו'רוח נדיבה' וההבדל ביניהן

קיימות שתי מידות בבני האדם, האחת היא מידת 'נשיאות לב' - מידתם של האנשים שבאו לעסוק במלאכת המשכן, והשניה היא 'רוח נדיבה' - מידתם של הנדבנים שתרמו מהונם למשכן. לכשנתבונן נראה, שיש הבדל גדול בין שני בעלי מידות הללו. נדיבות הלב לעולם היא מוגבלת, שהרי נדיב הלב אינו יכול לתרום חפץ שאין לו. רק מי שהיה לו זהב או כסף יכול היה לתרום מהם לבניין המשכן, וכלשון הכתוב (שמות לה, כג-כד): "וכל איש אשר נמצא איתו תכלת וארגמן וגו' הביאו, וכל אשר נמצא איתו עצי שטים לכל מלאכת העבודה הביאו". וכפי שביאר רבינו בחיי (שם, כ): "כי לא היה התכלת והארגמן מצוי אצל הכל אלא למקצת אנשים חשובים שבהם, והזכיר עוד 'וכל אשר נמצא איתו עצי שטים', כי היו יותר מעטים שבידם עצי שטים".

לעומת זאת, מידת 'נשיאות לב' אינה מוגבלת כלל. כל אדם שנשאו לבו לעסוק באומנות יצירת המשכן וכליו, יכול היה לקרבה אל המלאכה לעשות אותה. לאף אחד מבני ישראל לא הייתה ידיעה באומנויות עדינות אלו, זה עתה יצאו ממצרים בה עבדו עבודת פרך, ומעולם לא עסקו במלאכות כגון אלו ולא אימנו בהן את ידיהם. כדברי הרמב"ן (שם, לא, ב): "כי ישראל במצרים פרוכים בעבודת חומר ולבנים, לא למדו מלאכת כסף וזהב וחרושת אבנים טובות ולא ראו אותם כלל". ובכל זאת היו ביניהם כאלו, אשר 'נשא ליבם אותם' והם קיבלו על עצמם את מלאכת עשיית המשכן וכליו, וגם הצליחו בה.

אמנם יש להבין, כיצד ידעו אנשים אלו לבוא לפני משה ולהציע עצמם כראויים לעסוק במלאכות אלו, הלא מעולם לא עסקו בהן ואף לא היה מי שילמדם אומנויות אלו, כפי שנדרש מכל מי שרוצה לעסוק בהן. התשובה לשאלה זו היא יסוד חשוב מאוד, שנוגע לכל יהודי ויהודי לכל ימי חייו - 'ויגבה ליבו בדרכי ה'!" גם אדם שאין לו מומחיות באמנות כל שהיא, מעולם לא למד כיצד מתעסקים במלאכת הצורפות או בעבודת מחט, ולא הורגל בחרושת עץ ואבן, אם אך 'נשאו

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEKS' PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

Achdus and Taharah: Preparation for Geulah

Harav Hagaon Shmuel Friedman Shlita

The word *vayakhel* is a lashon of gathering, connoting bringing Klal Yisrael together. At kabbalas haTorah Klal Yisrael were *b'achdus* – וַיַּחַן שָׁם יִשְׂרָאֵל נֶגְדַּ הָהָר – but the incident with the *eigel* caused divisiveness among Klal Yisrael. The Yerushalmi teaches that there were actually twelve *agalim*, one *eigel* for each of the twelve *shevatim*, as each had their own idea and their own way of bringing the *eigel*.

The purpose of the *Mishkan*, says R' Yaakov Kamenetsky, was to restore the *achdus* among Klal Yisrael, and in that way to bring back the *Shechinah*, and that's why the *parashah* begins with *vayakhel*.

The *talmidim* of the *Chasam Sofer* quote the following incredible insight of their *rebbe*. How was Aharon *zocheh* to become the *kohen gadol* after he stumbled in the sin of the *eigel*? The *Torah* directly attributes the *eigel* to him, as it says, וְהֵעֵגֵל אֲשֶׁר עָשָׂה אֶהָרֹן! The *Chasam Sofer* explains that Aharon HaKohen saw that *Bnei Yisrael* were divided when they came to make the *eigel*; each individual had a different idea of how to connect with the *Ribbono Shel Olam* in *Moshe Rabbeinu's* absence, through the *eigel*, and this caused a major *machlokes*. Aharon understood that since *machlokes* reigned, it would not make a difference whether *Moshe Rabbeinu* would come down the next day. Indeed, *Rashi* states in *Parshas Korach* that when there was *machlokes*, נִתְרַשְׁלוּ יָדָיו – *Moshe's* hands were weakened. Aharon therefore thought of an idea to eliminate the *machlokes*: if he himself would join in the fashioning of the *eigel*, then everyone else would join, and no one would have any objection. Then, when *Moshe Rabbeinu* would return the next day, there would be peace among *Bnei Yisrael*, and the bad will disappear instantly from among them.

This, explains the *Chasam Sofer*, is why Aharon was *zocheh* to the *kehunah gedolah*.

This idea is central to the *Purim* story as well. *Haman Harasha* described Klal Yisrael as *תְּפִיזָר וּמְפֻרָד*, divided and lacking *achdus*, and in order to bring the *yeshuah*, that unity had to be restored, as *Esther* said: לֵךְ כְּנוּס אֶת כָּל הַיְהוּדִים. This need for *achdus* is reflected in the *mitzvos* of *Purim* – *mishloach manos*, *matanos la'evyonim*, and the *Purim seudah*, which are meant to increase friendship, love, and brotherhood.

Parah: Even Nowadays

Rashi, in *Megillah*, cites the *Yerushalmi's* statement that really, *Parshas Hachodesh* should precede *Parshas Parah*, because the *Mishkan* was erected on the first day of *Nissan* and the *parah adumah* was burnt the following day. However, *Parshas Parah* comes first של ישראל – in deference to the *taharah* of Klal Yisrael.

Nowadays, we purify ourselves through reading *Parshas Parah*, in keeping with the principle of וְנִשְׁלַמְתָּ פְּרִים שׁוֹפְתֵינוּ. The *Aruch Hashulchan* notes that the phrase וְנִשְׁלַמְתָּ עוֹלָם appears twice in the passage about *parah adumah*. The first mention conveys that a *parah adumah* can be made even after the *churban Beis Hamikdash*, and the second mention conveys that through reading the *parashah* of *parah adumah*, we can purify ourselves just as Klal Yisrael purified themselves when they actually had a *parah adumah*.

The *Arvei Nachal* (*Parshas Shemini*), citing *Chessed L'Avraham*, states that during the thirty days from *Purim* until *Pesach*, the *Ribbono Shel Olam* purifies Klal Yisrael and elevates us another level each day, just as He was *metaher* us when we went out of *Mitzrayim*.

The Chok of the Torah

Let us try to gain a better understanding of the *taharah* that we gain from *Parshas Parah*.

The passage begins with the words וְזֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה, and *Rashi* observes that the *Satan* and the other nations deride Klal Yisrael regarding this *mitzvah*, which has no logical basis or explanation: גְּזִירָה הִיא מִלְפְּנֵי וַאֲיִן לֶךְ רְשׁוֹת לַהֲרַר. *Acharia*. The *Beis HaLevi* (*Parshas Ki Sisa*) notes, however, that *Rashi* then goes on to bring a logical reason for this *mitzvah*, citing R' *Moshe Hadarshan's* explanation that the *parah hatumah* comes to atone for the *eigel*, as per the *machal* that after the *maidservant's* son soiled the palace, the king declared, "Let the mother come and clean up her son's mess." Similarly, the *parah adumah*, which is a cow, atones for the sin of a calf. *Rashi* draws a parallel between the *eigel* and each detail of the way the *parah adumah* was prepared, and this theme is expanded upon in the *yotzros* of *Parshas Parah*.

If every detail of the *parah adumah* correlates to the *eigel* and atones for it, then why is this *mitzvah* deemed a *chok*? It seems to have a clear explanation!

Furthermore, why is this *mitzvah* introduced with the words *zos chukas haTorah*? Shouldn't the *Torah* say *zos chukas haparah*? It seems that something about this *mitzvah* relates to the entire *Torah*, but how so?

Another question about the *mitzvah* of *parah adumah* is, why was it necessary to teach this *mitzvah* to Klal Yisrael even before *Mattan Torah*, at *Marah*, along with the *mitzvos* of *kibbud av v'eim*, *dinim*, and *Shabbos*? It is understandable that those other *mitzvos* were given prior to *Mattan Torah*, but why was *parah adumah* given at that time?

Yet another difficulty regarding the *parah adumah* relates to *Shlomo Hamelech's* statement that he was *zocheh* to

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEK'S PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

understand the taamim for all the other mitzvos, and he asked that he be able to know the reason for the mitzvah of parah adumah as well, but the Ribbono Shel Olam was unwilling to reveal it to him. Why wasn't he allowed to know the reason for this mitzvah?

Chukim: Advantages and Disadvantages

There are advantages to doing mitzvos after knowing the reason, but there is an advantage to doing mitzvos without knowing the reason. The taamei hamitzvos are also a portion of the Torah, and studying them is included in the obligation of talmud Torah, which encompasses the requirement to understand the depths of the mitzvos and grasp the secrets of the Torah. Furthermore, when a person does a mitzvah whose taam he understands, he does it with greater cheishek and simchah, and with more dikduk halachah. Taam connotes not only reason, but also "tafte," and just as the flavor of food makes it more palatable and appetizing, knowing the taam of the mitzvah adds depth and meaning to its performance.

But the Ribbono Shel Olam also gave us some chukim, which we perform as an eved serves his master, and for no other reason. Klal Yisrael were taught this chok of parah adumah even before Mattan Torah so that they would have a mitzvah that had to be done without knowing the reason, unlike kibbud av v'eim and the other mitzvos they received then. This mitzvah would have to be done solely because Hashem commanded, and that is why it is referred to as **את התורה** – because it was the basis for the whole Torah.

That also explain why Hakadosh Baruch Hu didn't want to reveal the reason to Shlomo Hamelech. This mitzvah of parah adumah has a special benefit: it shows us that when we do all the other mitzvos, we are doing them because the Ribbono Shel Olam told us to, and not only because we understand them. And this intention of doing mitzvos just because He commanded us is what makes the observance of the mitzvos pure.

The Beis HaLevi and the Chasam Sofer explain that when R' Moshe Hadarshan states that the mother should come and clean up after her son, that is not the reason this mitzvah was given. Rather, this is an explanation of why the Ribbono Shel Olam did not reveal to us the reason for this mitzvah. The lack of a taam for the parah adumah is what is mechaper for the cheit ha'eigel, because the sin of the eigel was that Klal Yisrael made cheshbonos and did something that Hashem did not command. Their intentions were positive, as they wanted to connect themselves to ruchniyus in the absence of a manhig and bring about hashra'as haShechinah, but they erred in acting independently, without a tzivui from Hashem.

The parah adumah symbolizes the very opposite: אין לך רשות להרהר אחריה – you can't make your own cheshbonos in order to advance in ruchniyus. Rather, you need to follow Hashem's tzivui.

That, says the Beis HaLevi, is why, throughout the construction of the Mishkan, the words **כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה'** are emphasized again

and again. Klal Yisrael's building the Mishkan because of Hashem's tzivui, and not because of their own cheshbonos, atoned for their mistake in the cheit ha'eigel.

This principle of following Hashem without making cheshbonos applies not only to doing mitzvos, but to everything that happens in life. The Chasam Sofer, on last week's parshah, sees a beautiful message in the passuk **וְרָאִיתָ אֶת אֲחֵרָי וּפְנֵי לֹא יֵרָאוּ**. We can't understand Hashem's ways when they happen, he says; only afterwards can we be privy to why things occur as they do. Indeed, he continues, we see in the Purim story that Vashti was killed and Esther was crowned queen, and everything seemed to be going terribly for Klal Yisrael, but in the end, we saw retroactively that every detail of the Megillah was for Klal Yisrael's benefit, and was planned by Hashem in advance as part of the yeshuah. All the things that appeared to be misfortunes and bad for Klal Yisrael, ultimately turned out to be part of Klal Yisrael's salvation.

The Taharah is No Coincidence

We can now understand how we gain taharah through reading the parshah of the parah adumah. When we achieve dveikus in Hashem and we understand that we do His mitzvos just because He commanded us to, and not necessarily because we understand the reasons for them, that brings taharah. It is not a coincidence that the chok of parah adumah also brings taharah. Rather, our dveikus in Hashem, as evidenced through our observance of this inexplicable mitzvah of parah adumah, is what brings the taharah.

We also see that the parah adumah atones for the sin of avodah zarah, in the episode of the eigel. Similarly, this mitzvah can help a person eliminate the avodah zarah within himself. Indeed, Parshas Parah is meant to help us strengthen our emunah, as a hakdamah to the Yom Tov of Pesach, which is the chag of emunah. This prepares us for the geulah and actually brings the geulah.

The Yerushalmi states that the four parshiyos corresponded to the four kosos. The halachah is that there shouldn't be an interruption of a week between the third and fourth of the parshiyos; Parshas Parah and Parshas Hachodesh are always read on consecutive Shabbosim. Similarly, there should be no interruption between the third and fourth kosos.

The four kosos also correspond to the four leshonos of geulah, which refer to varying levels of redemption. So these four parshiyos really prepare us for the geulah, and for Nissan, which is the month of geulah.

Through the parshah of parah adumah that we are going to read this week, along with Parshas Vayakhel, which signifies the achdus of Klal Yisrael, we should be zocheh to achieve taharah and achdus, as well as forgiveness for the sin of avodah zarah, which should bring emunah into our lives, spurring us to do mitzvos with more of a connection to the Ribbono Shel Olam. And that will b'ezras Hashem bring about the geulah, **במהרה בימינו אמן**.